

Naser (Muhamet) Gjeli

(24.02.1959, Albanac iz Likošana/Likoshan, opština Glogovac/Glogoc, troje dece, pripadnik OVK)

Muhamet je do odlaska u penziju radio kao bagerista. Živeo je sa sinom Naserom, a preko puta je živeo sin Kadri sa svojom porodicom. Muhamet i njegov sin Naser priključili su se OVK u selima Glogovca/Glogoc i Srbice/Skënderaj. Dana **28.02.1998.** godine, Kadri je rano otišao na posao u fabriku *Feronikl*. Oko 11:30 časova, kada se čula pucnjava [u Ćirezu/Qirez i **Likošanu/Likoshan**], njegovi sinovi, Bekim i Fatmir su sa mladićima iz mahale *Imeri* pobjegli u šumu, a treći sin Ilir se sakrio na tavan dede Muhameta. Odatle je video šta se napolju događa. Video je tenkove i helikoptere. Muhamet i njegov sin Naser uzeli su oružje i popeli su se na kulu [poslednji sprat Muhametove kuće]. Pružali su otpor dok nisu ubijeni. Kasno popodne, Ilir je video da je došao kamion u koji je policija utovarila tela njegovog dede i strica. Video je da je kamion otišao u Likošane/Likoshan. Tela oca i brata je iz mrtvačnice bolnice u Prištini/Prištinë preuzeo Kadri 2.03.1998. godine. Muhamet i Naser su sahranjeni 3.03.1998. godine s ostalim stradanim seljanima, na groblju u Likošanu/Likoshan.

Izvori: izjava S.G, FHP-15623; *Pod Lupom: Kosovo-ljudska prava u vreme oružanih sukoba*, Bilten broj 26, FHP, Beograd, maj 1998, FHP-20114; J. Martinsen, *Lista...*, FHP-26092; OKMSSRJ, *Smrtno...*, FHP-10832.

Abide (Sylejman Hetemi)

Ramadani

(1942, Albanka iz Ćireza/Qirez, opština Srbica/Skënderaj, domaćica, sedmoro dece)

U vreme napada na selo Likošane/Likoshan, **28.02.1998.** godine [videti zapise], Abide, njen suprug Ramadan, ćerke i sinovi ležali su na podu u svojoj kući u Ćirezu/Qirez. Čuli su zvuk helikoptera, kada je leteo prema Likošanu/Likoshan, i kada se vraćao. Čuli su pucnjeve iz helikoptera prema školi, udaljenoj oko 300 metara od njihove kuće u **Ćirezu/Qirez**. Oko 13:30 časova, Abide je izašla u dvorište da iz bunara izvadi vodu.

Dok je izvlačila kofu sa vodom, pogodio je metak. Ramadan je video kada je Abide pala, istrčao je i uneo suprugu u kuću. Metak je pogodio Abide u glavu. Vrlo brzo je izgubila svest. Sledećih dana, povremeno je dolazila svesti. Selo je danima bilo opkoljeno policijom. Ramadan je tražio dozvolu da odvede suprugu u bolnicu ali nije dobio. Dana 12.03.1998. godine, Ramadan je pozajmio konja i kola i preko šuma odveo Abide u bolnicu u Kosovsku Mitrovicu/Mitrovicë. Vratio se 16.03.1998. godine, vozeći na kolima mrtvu Abide. Istoga dana, porodica je sahranila Abide na seoskom groblju. Zbog policije, koja je još uvek bila prisutna, mali broj meštana se usudio da dođe na sahranu.

Izvori: izjava S.R, FHP-40655; J. Osmani, *Krimet...*, II, 305.

Iba (Tahir) Rama

(13.07.1961, Albanac iz Ćireza/Qirez, opština Srbica/Skënderaj, ulični prodavac, četvoro dece)

Smajl (Behram) Behrami

(6.07.1970, Albanac iz Baksa/Baks, opština Srbica/Skënderaj, student)

Liman Ademi i Iba Rama su **28.02.1998.** godine ujutro, kao i obično, prodavali cigarete u centru Ćireza/Qirez. Čuli su pucnjavu iz pravca Likošana/Likoshan i mahale *Prekaz* u **Ćirezu/Qirez**. Oko 15:00 časova, pored njih su prošla četiri policijska automobila marke *Lada Niva*. Poslednja dva automobila su se zaustavila pored njih, izašla su četvorica policajaca, koji su im uz psovke naredili da legnu a potom su ih ugurali u zadnji deo auta. U automobilu su videli Smajla iz sela Baks/Baks. Policajci su, zbog nedostatka mesta, izbacili Limana iz automobila, a s Ibom i Smajlom su nastavili prema Likošanu/Likoshan.

Smajl je bio jedina. Ujutro, 28.02.1998. godine, popravljao je dvorišnu ogradu, a oko 11:00 časova krenuo je u šumu po drva. Porodica je tek narednog dana uveče saznala da su srpski policajci presreli Smajla na putu kroz selo i uvukli ga u automobil kojim su otišli prema Ćirezu/Qirez.

Sledećeg dana, 1.03.1998. godine, porodice Behrami i Rama su saznale da su Iba